

Publicerad 2007-01-15 15:24 av Aurelio

Den eviga vänskapen

Vi träffas då och då emellan seklerna,
vi ses och råkas och, om det är möjligt, älskar ömt varandra
för att strax därpå försvinna för varandra bortom horisonten.
Men man dyker alltid upp igen, som skepp som sjunker
under horisonten bara för att dyka upp på andra sidan
långa tider senare, som Maghellan, med överraskning,
varpå återseendet ofelbart alltid blir det hjärtligaste tänkbara,
och kärleken blir varmare än någonsin fastän den dött emellan.
Och det är vad vi mest lever på: kontakterna med dem vi älskar,
även om vi endast ser dem kanske blott en gång på fyrtio år
men genom något under alltid finner dem igen, på andra sidan tiden,
i en annan dimension, i andra tider, under andra former.
Men den rena själens kärlek, som är högre än all vänskap och all kärlek,
hör odödligheten till, och håller oss vid liv för evigheten
just för att vi någon gång på nytt skall kunna än en gång
förkovra oss i detta enda liv som finns.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Aurelio med Poeter.se id #7222 innehar upphovsrätten